

Władysław Jedliński

(w 25 rocznicę śmierci)

По поводу 25-летия со дня смерти Владислава Едлиньского

Twenty Fifth Obituary Anniversary of Władysław Jedliński

Przed 25 laty 2 września 1934 r. zmarł przedwcześnie, w wieku zaledwie 48 lat, w pełni rozkwitu sił twórczych jeden z najwybitniejszych uczonych leśników okresu międzywojennego Władysław Jedliński, profesor zwyczajny urządzania lasu Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Władysław Jedliński urodził się 17 maja 1886 roku w Negostynie na Bukowinie. Szkołę średnią ukończył w Czerniowicach w 1903 r., a wyższe studia z dyplomem inżyniera leśnika na Wydziale Leśnym Hochschule für Bodenkultur w Wiedniu w r. 1906, zaledwie jako dwudziestoletni młodzieniec. Studiował jednocześnie na Wydziale Melioracyjnym tejże uczelni.

W przeciągu pierwszych kilkunastu lat po ukończeniu studiów Władysław Jedliński czynny był w praktycznym leśnictwie. Aż do początków okresu pierwszej wojny światowej pracował w swoich rodzinnych stronach, w lasach ówczesnego funduszu religijnego w Czerniowcach będąc kierownikiem sekcji urządzania lasów i referentem działu taksacji i oceniania lasów dyrekcji owego funduszu. W tym czasie urządził wiele leśnych gospodarstw górskich w Karpatach Bukowińskich i kierował pracami w zakresie oceniania majątków leśnych. Jednocześnie pracował społecznie jako członek Zarządu Towarzystwa Szkoły Ludowej, instytucji krzewienia kultury polskiej na Bukowinie.

Już w owym czasie nie ograniczał się do prac gospodarczo-leśnych, lecz zbierał do badań materiały, które później znalazły swój wyraz w jego pracach naukowych lub stały się ich podstawą. Wtedy właśnie powstały jego

„Wzory do szacowania oraz nowe metody pomiaru drzewostanów“ zawierające oryginalne koncepcje, a zebrane w tym czasie materiały zostały wykorzystane w doniosłej pracy „Kształtowanie się struktury drzewostanu pod wpływem wieku i siedliska“.

W r. 1915 w czasie pierwszej wojny światowej ówczesne władze austriackie przeniosły Władysława Jedlińskiego na teren b. kongresówki okupowany przez Austrię do dyrekcji lasów wojskowego gubernatorstwa, najpierw na stanowisko kierownika powiatowego urzędu leśnego w Opocznie, a następnie na stanowisko naczelnika wydziału techniczno-gospodarczego dyrekcji lasów w Lublinie.

Będąc na tym stanowisku Jedliński skutecznie bronił lasów polskich przed dewastacyjną eksploatacją i niszczycielskim żywiciowaniem, a jednocześnie, kierując żywiciowaniem, zdobywał na tym polu spostrzeżenia i doświadczenia, które następnie wykorzystał do ogłoszenia na ten temat szeregu prac naukowych.

W tym to już czasie działalności głównie gospodarczej zaczęło się silnie przejawiać zamiłowanie Jedlińskiego do pracy naukowej. W tym okresie powstała jego praca „Modrzew polski“, a także rozprawa „O granicach naturalnego zasięgu buka, jodły, świerka i innych drzew na Wyżynach Małopolskiej i Lubelskiej oraz o ich znaczeniu dla gospodarstwa leśnego“. Dzięki tym, pełnym oryginalnych poglądów pracom o trwałej wartości naukowej, cennym nie tylko dla nauki leśnej, lecz i dla fitogeografii, nazwisko Jedlińskiego stało się znanym w szerokich kołach leśników i przyrodników.

Skoro mowa o „Modrzewiu polskim“, warto tu wspomnieć, że ta właśnie praca została w r. 1918 przyjęta przez Hochschule für Bodenkultur w Wiedniu jako rozprawa doktorska. Jedliński zrezygnował jednak z dalszych aktów doktoryzacji, bo wkrótce, a mianowicie w marcu 1919 r. został powołany na Katedrę Urządzania Lasu SGGW. W 1924 r. został profesorem zwyczajnym.

Prócz urządzania lasu profesor Jedliński wykładał również naukę o przyroście drzew i drzewostanów, ocenianie lasu i statystykę leśną, a do roku akademickiego 1932/33 włącznie — także dendrometrię.

15-letni okres profesury Władysława Jedlińskiego to najpiękniejsza karta w historii Zakładu Urządzania Lasu SGGW. Zakład ten stał się pod jego kierownictwem głównym ośrodkiem naukowej myśli leśnej. W tym zakładzie skupiali się liczni dyplomanci, w których profesor potrafił wzniecić zapał i rozbudzić zamiłowanie do twórczej pracy naukowej. Tu na seminariach odbywały się długotrwałe, gorące dyskusje, którymi umiejętnie kierował, nie bagatelizując żadnej inicjatywy, nie lekceważąc niczyjego zdania, tylko kierując myśli na właściwe tory.

Drugim ważnym terenem naukowo-dydaktycznej działalności profesora Jedlińskiego, do której przywiązywał dużą wagę, były ćwiczenia studenckie odbywające się koło Rogowa w lasach SGGW. Wstępną, ogólną częścią ćwiczeń terenowych i syntezą zamykającą ćwiczenia kierował osobiście. I tu nie było miejsca na żadne szablony, na żadne uświęcone recepty. Doskonały znawca lasu, mający bogate doświadczenie praktyczne, niczego nie narzucał, dopomagając jedynie, w ożywionych dyskusjach, do samodzielnego myślenia i samodzielnego rozwiązywania zagadnień.

Dyskusje naukowe z Jedlińskim były często dla dyskutujących z nim głębokim przeżyciem. Obdarzony niepospolitymi zdolnościami, wybitną inteligencją, żywym syntetycznym umysłem ogarniającym szerokie horyzonty, potrafił pobudzić rozmówców do najgłębszych myśli. Toteż po takich rozmowach z nami, jego asystentami, stawaliśmy się duchowo bogatsi, pełniejsi, głębsi. Jeszcze dzisiaj stają mi żywo w pamięci te rozmowy prowadzone w trójkę z nim i ze zmarłym przed 10 laty profesorem doktorem Wacławem Niedziałkowskim, ówczesnym asystentem, również wybitnie inteligentnym, długoletnim towarzyszem pracy. Odbywały się one najczęściej w pokoju asystenckim Zakładu Urządzenia Lasu, który przez 10 lat mieścił się na piątym piętrze przy ul. Hożej 74, lub też w Rogowie z okazji ćwiczeń terenowych.

Jedliński był duszą wycieczek naukowo-dydaktycznych. Doceniając ich znaczenie dla studentów leśników dbał o to, żeby co rok odbywała się dłuższa wycieczka, za każdym razem do innych lasów, czy to w kraju czy to zagranicą. Po ostatniej takiej wycieczce do Rumunii, gdzie pokazywał młodzieży lasy urządzone niegdyś przez siebie, zaniemógł... śmiertelnie.

Profesor Jedliński przywiązywał bardzo dużą wagę do prac dyplomowych. Nie traktował ich jednak jedynie jako sprawę dydaktyczną. Prace dyplomowe pod jego kierownictwem były często zbiorową pracą naukową, w której profesor wraz ze swymi uczniami rozwiązywał liczne zagadnienia nasuwające się mu nieustannie. Toteż niejedna praca dyplomowa wykonana w owym czasie w Zakładzie Urządzenia Lasu SGGW stanowi niemały przyczynek naukowy.

Wielu młodych inżynierów leśników po uzyskaniu dyplomu utrzymywało nadal kontakt z Zakładem, otrzymując od profesora Jedlińskiego rady i wskazówki czy to bezpośrednio czy listownie. I profesor miał zawsze dla nich czas. Dzięki temu ukazywały się w druku prace badawcze, których źródłem był Zakład Urządzenia Lasu kierowany przez profesora Jedlińskiego.

Działalność dydaktyczna Jedlińskiego nie ograniczała się do katedry, którą kierował. Dążąc do zaznajomienia leśników praktyków, którzy uczelnię dawniej ukończyli, z nowymi zdobyczami nauki organizował kursy dla leśników o akademickim wykształceniu, prowadził wycieczki.

Dzięki wielostronnym zainteresowaniom i zdolnościom Władysława Jedlińskiego jego twórczość naukowa wyraziła się w pracach zarówno o kierunku przyrodniczo-leśnym, jak i techniczno-leśnym, a także ekonomiczno-leśnym, chociaż przeważał kierunek przyrodniczo-leśny. W pracach naukowych Jedlińskiego, których głównym celem było pogłębianie przyrodniczych podstaw produkcji leśnej, znajdujemy wiele nowych idei i myśli bądź w dziedzinie podstaw urządzania lasu, bądź nauki o przyroście drzew i drzewostanów, bądź dendrometrii i metodyki badań i doświadczeń leśnych, bądź innych dyscyplin leśnych. Twórczość Jedlińskiego wniosła licznymi rozprawami i artykułami naukowymi cenne przyczynki do wielu dziedzin nauki leśnej lub rzuciła nowe światło na pewne zagadnienia tych dziedzin lub dała nowe metodologiczne ich ujęcie.

Zajmując przodujące stanowisko naukowe w polskiej literaturze leśnej prof. Jedliński ogłosił drukiem około 40 prac naukowych z różnych

dziedzin nauk leśnych i nauk pokrewnych, a ilość prac naukowych opublikowanych, które były wykonane w Zakładzie Urządzania Lasu SGGW w okresie, w którym tym zakładem kierował, wynosi około 100.

Niektóre prace naukowe Władysława Jedlińskiego zostały wydane ponownie prawie w 20 lat po jego śmierci, mianowicie nakładem Państwowego Wydawnictwa Rolniczego i Leśnego ukazały się w r. 1953 jego „Prace wybrane“ obejmujące następujące pozycje:

1) „O granicach naturalnego zasięgu buka, jodły, świerka i innych drzew na Wyżynach Małopolskiej i Lubelskiej oraz o ich znaczeniu dla gospodarstwa leśnego“. Zamość 1922.

2) „O pasie bezświerkowym na ziemiach Polski i jego znaczeniu hodowlanym“. „Las Polski“ 1926.

3) „Wyniki dalszych badań tak zwanego pasa bezświerkowego w Polsce“. „Las Polski“ 1927.

4) „O naturalnym zasięgu świerka w środkowej Polsce i jego znaczeniu gospodarczym“. „Sylwan“ 1928.

Profesor Jedliński był promotorem prawie wszystkich doktoratów nadanych za jego życia przez Wydział Leśny SGGW. Również obie habilitacje (prof. dra Edwarda Chodzickiego i autora tych wspomnień) przeprowadzone w tym okresie na młodym jeszcze wówczas Wydziale Leśnym SGGW, liczącym w chwili śmierci Jedlińskiego zaledwie 16 lat, odbyły się pod jego patronatem.

Duże są zasługi Władysława Jedlińskiego na polu propagowania i organizowania doświadczalnictwa leśnego. Już w r. 1919 wystąpił on na Zjeździe Leśników Polskich z referatem pt. „Zasady organizacji doświadczalnictwa leśnego“. Przez wiele lat współpracował z Komisją Doświadczalnictwa Leśnego w Ministerstwie Rolnictwa. Z jej ramienia przeprowadził wraz ze swymi uczniami wiele prac badawczych, z których na pierwszy plan wysuwa się praca zbiorowa pt. „Badania właściwości struktury, rozwoju i przyrostu drzewostanów sosnowych w Polsce“.

Wielką żywotność przejawiał prof. Jedliński w organizowaniu doświadczalnictwa leśnego na Wydziale Leśnym SGGW. Dzięki jego inicjatywie powstała w r. 1926 na tym Wydziale Komisja Doświadczalnictwa Leśnego powołana do popierania i koordynowania prac badawczych w lasach szkolnych w Rogowie, która z przerwą wojenną czynna była jeszcze w ciągu kilku lat powojennych. Jedliński był pierwszym jej przewodniczącym. Jego energii i staraniom zawdzięczamy powstanie w lasach SGGW wielu powierzchni doświadczalnych, w których widział on przede wszystkim warsztat służący do wypracowania nowych polskich metod badań i doświadczeń. Był on również założycielem i pierwszym redaktorem organu Komisji Doświadczalnictwa Leśnego SGGW, postawionego przez siebie na wysokim poziomie pisma, pod nazwą „Doświadczalnictwo Leśne“, wydawanego przez kilka lat do wybuchu wojny.

Prof. Jedliński cieszył się dużą popularnością wśród młodzieży akademickiej, czego wyrazem było ofiarowanie mu przez Koło Leśników, Studentów SGGW godności członka honorowego.

Swoimi pracami naukowymi i działalnością zjednał on sobie zarówno w sferach naukowych, jak i wśród leśników praktyków opinię wybitnego

uczonego i głębokiego, wnikliwego badacza trzymającego rękę na pulsie wielu zagadnień teorii i praktyki leśnej.

Utrzymując niezwykle żywy kontakt z licznymi placówkami naukowymi całego świata cieszył się on dużym uznaniem nie tylko w Polsce, ale i w innych krajach. Swoimi referatami na światowych kongresach i zjazdach naukowych, szerokim, aktywnym w nich uczestnictwem i pracą w kierowniczych organach Międzynarodowego Związku Leśnych Organizacji Badawczych przyczynił się waleśnie do dobrego imienia polskiej nauki leśnictwa na terenie międzynarodowym. Fińskie Towarzystwo Leśne uczciło jego zasługi nadaniem mu godności członka honorowego.

Prof. Jedliński zasłużył się również na polu zaznajamiania świata z dorobkiem polskiej nauki leśnictwa referując aż do śmierci w bibliograficznym piśmie „Forstliche Rundschau“ polskie piśmiennictwo leśne od pierwszego tomu tego pisma.

Wielostronne są zasługi Władysława Jedlińskiego jako uczonego i pedagoga. Rozległa jest spuścizna, która po nim pozostała. Zawarta jest ona bowiem nie tylko w jego licznych wartościowych pracach naukowych. Ale rozsiana jest szeroko po Polsce i po dziś dzień żyje wśród wielu jego uczniów, których umysły zapładniał swoimi głębokimi myślami i w których kształtowaniu odegrał wybitną rolę.

W uznaniu zasług Władysława Jedlińskiego Podsekcja Leśnictwa I Kongresu Nauki Polskiej zaliczyła go w poczet najwybitniejszych postępowych uczonych leśników polskich ostatnich czasów.

Dziś, po 25 latach od śmierci Władysława Jedlińskiego polska nauka leśnictwa i leśnictwo polskie oraz Wydział Leśny Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, którego zmarły był potężnym filarem, wciąż odczuwają jego zgon jako niepowetowaną stratę. Jedliński bowiem łączył w sobie niezwykle zdolności i wybitną inteligencję, ustawicznie przejawiającą się inicjatywę, niezmordowaną pracowitość i naukową płodność, olbrzymie zamiłowanie, z jakim oddawał się nauce, umiłowanie zawodu leśnika, oraz szczególny dar wciągania do pracy naukowej wielu ludzi i rozbudzania w nich zamiłowania do niej.

Jerzy Grochowski

OPUBLIKOWANE PRACE NAUKOWE I ARTYKUŁY WŁADYSŁAWA JEDLIŃSKIEGO

1. O żywicowaniu w Austriacko-Węgierskiej okupacji Królestwa Polskiego. „Przełąd Techniczny“, Warszawa 1917, nr 7–12.
2. Kritische Beurteilung der bei der Harznutzung anwendbaren Lohnsysteme, „Österr. Forst.-u. Jagd-Zeitung“, Wiedeń 1917, nr 23.
3. Über die Harzung der Weisskiefer nebst statistischen Beiträgen und einem Entwurfe über Art und Weise der Ausübung von Harzungsversuchen. „Österr. Forst.-u. Jagd-Zeitung“, Wiedeń, 1917, nr 33.
4. Einiges über die Harznutzung im öster.ung. Okkupationsgebiete Polens. „Österr. Forst.-u. Jagd-Zeitung“, Wiedeń 1917, nr 39.

5. Modrzew polski (*Larix polonica*). Jego znaczenie ze stanowiska leśnego oraz analiza pniowa. Sprawozdanie Komisji Fizjograficznej Akademii Umiejętności w Krakowie, Kraków 1918, t. LII.
6. W sprawie organizacji przemysłu i handlu drzewnego. „Gazeta Rolnicza“, 1920, nr 20.
7. Wzory do szacowania oraz nowe metody pomiaru drzewostanów. „Las Polski“ 1921, nr 3–4.
8. Modrzew polski (*Larix polonica*). Jego znaczenie ze stanowiska leśnego oraz analiza pniowa. Zamość 1922, wyd. II.
9. O granicach naturalnego zasięgu buka, jodły, świerka i innych drzew na Wyżynach Małopolskiej i Lubelskiej oraz o ich znaczeniu dla gospodarstwa leśnego. Zamość 1922.
10. Wzory do szacowania oraz nowe metody pomiaru drzewostanów. Zamość 1922, wyd. II.
11. Instrukcja do zbierania materiałów w celu ułożenia tablic zamożności drzewostanów, wydana przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Warszawa 1922. „Las Polski“ 1922, nr 5. (recenzja).
12. O naukowych podstawach urządzania intensywnego gospodarstwa leśnego i o potrzebie ich pogłębienia. „Las Polski“ 1922, nr 10.
13. Obecna rola cisa w gospodarstwie leśnym i jego analiza pniowa. „Roczniki Nauk Rolniczych“, Poznań 1923, t. IX, zesz. 3.
14. O badaniach leśno-fenologicznych, zasadach ich organizacji i ich znaczeniu dla urządzenia gospodarstwa leśnego. „Roczniki Nauk Rolniczych i Leśnych“, Poznań 1925, t. XIII, zesz. 1.
15. Kilka zagadnień z dziedziny leśnej fitogeografii. „Las Polski“ 1925, nr 3.
16. O celu i zadaniach Spółdzielni Leśników. „Las Polski“ 1925, nr 4.
17. W sprawie terminologii leśnej. „Sylwan“ 1925.
18. O organizacji i ochronie rezerwatów leśnych, szczególnie rezerwatu na Łysicy w Górach Świętokrzyskich. „Las Polski“ 1925, nr 7.
19. O pasie bezświerkowym na ziemiach Polski i jego znaczeniu hodowlanym. „Las Polski“ 1926, nr 1, 2.
20. Wpływ masywów fizycznych i roślinnych na hodowlaną wartość siedliska oraz na naturalne kształtowanie się typów drzewostanów i na naturalne rozsiadanie się rodzajów drzewa. „Las Polski“ 1926, nr 4, 5.
21. De la nécessité de nouvelles méthodes d'aménagement des forêts. Actes du I-er Congrès International de Sylviculture. Rzym 1926.
22. Podział Polski na leśne dzielnice siedliskowe. „Las Polski“ 1926, nr 11, 12; 1927, nr 1.
23. Wyniki dalszych badań tak zwanego pasa bezświerkowego w Polsce. „Las Polski“ 1927, nr 3.
24. Urządzanie lasu, jego zagadnienia podstawowe i zadania. „Świat“ 1927, Warszawa, nr 19.
25. O potrzebie nowych metod urządzania lasu. Polska na I Międzynarodowym Kongresie Leśnym w Rzymie w 1926 roku. Warszawa 1928. Nakł. Związku Zawodowego Leśników w Rzeczypospolitej Polskiej.
26. Organizacja urządzania lasów państwowych i prywatnych w Polsce. Pamiętnik IV Ogólnego Zjazdu Leśników Polskich z 1926 r. Warszawa 1928. Nakł. Związku Zawodowego Leśników w Rzeczypospolitej Polskiej.
27. O naturalnym zasięgu świerka w środkowej Polsce i jego znaczeniu gospodarczym. „Sylwan“ 1928, nr 1.

28. Asocjacje roślinne, typy drzewostanów i granice zasięgów jako przyrodnicze podstawy do urządzania lasu. Warszawa 1928. Nakł. Związku Zawodowego Leśników w Rzeczypospolitej Polskiej.
29. Nowoczesne idee w dziedzinie urządzania lasu i jego gospodarstwa. „Las Polski“ 1928, nr 1–5.
30. W odpowiedzi pp. St. Woszczyńskiemu i W. A. Łuczkiwiczowi z powodu ich artykułu pod tytułem: „Uwagi do pracy prof. Wł. Jedlińskiego“. „Las Polski“ 1928, nr 7.
31. O zagadnieniu lasu ciągłego i metodzie stosowanej w lasach w majątku Hłowiec. „Las Polski“ 1928, nr 11.
32. Jeszcze kilka słów w odpowiedzi autorom „Uwag“ do pracy mojej pt. „Asocjacje“. „Las Polski“ 1928, nr 11.
33. O pasie bezświerkowym na ziemiach Polski. Pamiętnik II Zjazdu Słowiańskich Geografów i Etnografów odbytego w Polsce w roku 1927. Kraków 1929, t. I.
34. Kilka uwag w sprawie naszego leśnego stanu posiadania i samowystarczalności w zakresie produkcji drewna. „Las Polski“ 1929, nr 1.
35. Kształtowanie się struktury drzewostanu pod wpływem wieku i siedliska. „Las Polski“ 1929, nr 3–6.
36. Nejnowejsi proudy w polské lesni vede. „Lesnická práce“. Pisek 1929, ročník VIII.
37. Methoden der Beseitigung des Subjektivismus bei der Wahl der Ertragstafel- und Durchforstungs-Probeflächen, sowie bei der Ermittlung der taxatorischen Mittelwerte. Actes du Congrès international des Stations de Recherches forest. à Stockholm 1929. Sztokholm 1930.
38. Kilka słów o wpływach doświadczalnictwa na praktyczne gospodarstwo leśne w Szwecji. „Las Polski“ 1930, nr 1.
39. Metody usuwania subiektywizmu przy wyborze powierzchni próbnych przeznaczonych do układania tablic zasobności i badania następstw trzebienia drzewostanów oraz przy obliczaniu średnich wartości taksacyjnych. „Las Polski“ 1930, nr 1.
40. Rozwój Wydziału Leśnego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego od czasu jego powstania w Warszawie. „Las Polski 1930“, nr 3.
41. Z wycieczki Wydziału Leśnego SGGW do Jugosławii w lecie 1929 r. „Las Polski“ 1930, nr 6.
42. Obrady i uchwały Komitetu Wykonawczego Międzynarodowego Związku Leśnych Zakładów Badawczych w lipcu 1930 r. „Przegląd Leśniczy“ 1930, Poznań, nr 10.
43. Główne zasady badania przyrostu drzew i drzewostanów. „Las Polski“ 1930, nr 11.
44. Stanisław Sokołowski: Hodowla lasu. „Las Polski“ 1930, nr 12 (recenzja).
45. Sprawozdanie z działalności Zakładu Urządzania Lasu Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (1918/19–1929/30). Odbitka ze „Sprawozdania Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie“. Warszawa 1931, nakł. SGGW.
46. Zagadnienie opłacalności produkcji leśnej. „Rolnik-Ekonomista“ 1931, Warszawa, nr 16.
47. Nowe kierunki rozwoju urządzania lasu na tle poprzedzających jej metod drzewostanowych i nowa systematyka metod regulacji dochodów i systemizacji lasów. „Sylwan“ 1932, zesz. 3–5.
48. Badania wstępne do tablic zasobności i przyrostu drzewostanów sosnowych w Polsce. W pracy zbiorowej pt. „Badania właściwości struktury, rozwoju i przyrostu drzewostanów sosnowych w Polsce“. Warszawa 1932, nakł. Zakładu Urządzania Lasu SGGW.

49. Studien betreffend die Ertrags-und Zuwachstafeln für Weisskiefernbestände in Polen. W pracy zbiorowej pt. „Badania właściwości struktury“ (jak wyżej).
50. Zagadnienie opłacalności produkcji leśnej i jej oceny. „Rolnictwo“ 1932, Warszawa, zesz. 3.
51. Grundsätze der Methodik forstlicher Forschungs-und Versuchsarbeiten in Polen (wspólnie z J. G r o c h o w s k i m). Warszawa 1932, Selbstverlag der Kommission für das Forstliche Versuchswesen der Hochschule für Bodenkultur.
52. Tablice zasobności i przyrostu drzewostanów sosnowych w Polsce. Warszawa, 1932, nakł. własny.
53. Die Verteilungskurven der relativen and absoluten Dezilenwerte der Baumstärken und Höhen als Mittel zur Erhebung der biologischen Bestandesstruktur sowie zur Bestimmung und deutlichen Veranschaulichung der Erfolge verschiedener Durchforstungs-und Lichtungsmethoden. Extrait des Comptes rendus du Congrès de Nancy, 1932 de l'Union internationale des Instituts de Recherches forestières. Imprimerie Berger-Levrault, Nancy — Paris — Strasbourg 1933.
54. Zasady metodyki badań i doświadczeń leśnych stosowane przez Zakład Urządzania Lasu SGGW (wspólnie z J. G r o c h o w s k i m). „Doświadczalnictwo Leśne“, Warszawa 1933, t. II.
55. Działalność Zakładu Urządzania Lasu w dziedzinie doświadczalnictwa. „Doświadczalnictwo Leśne“, Warszawa 1933, t. II.
56. Nasze zbliżenie z Jugosławią w dziedzinie leśnictwa. „Myśl Państwowa“ 1933, Warszawa, nr 15.
57. Zagadnienie dalszej rozbudowy metodyki usuwania subiektywizmu przy badaniach drzewostanu i jego struktury, szczególnie w związku z badaniami doświadczalnymi. Prace I Polskiego Naukowego Zjazdu Leśniczego, który się odbył w Poznaniu w dniach 12—16 września 1933 roku, jako Sekcja Leśnictwa XIV Zjazdu Lekarzy i Przyrodników Polskich, Poznań 1935.
58. Prace wybrane. Państwowe Wydawnictwo Rolnicze i Leśne, Warszawa 1953.

Praca wpłynęła do Komitetu Redakcyjnego 4 maja 1959 r.